

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

...„Szégyellem magam, ha arra gondolok, milyen rengeteg jótéteménnyel halmozott el engem ez a kedves égi Édesanya, és én nem halmoztam el eléggé szeretetemmel sem az ő kedves szívét, sem a kedves kezét, amely oly bőkezűen árasztotta felém az ő jóságát! És ami még nagyobb fájdalommal tölt el, az nem más, hogy én gyarló lélek, égi Édesanyánk szeretetteljes gondoskodását oly sokszor csupán panaszaim áradatával viszonyoztam. Hányszor és hányszor vallottam meg az én Édesanyámnak zaklatott szívem fájdalmas nyugtalanságát!

Ő hányszor és hányszor vigasztalt meg engem! És én mindezt mivel háláltam meg...? A legnagyobb kínszenvedéseim közepette néha úgy érzem, mintha nem is lenne földi édesanyám, csupán odafenn, az égben, egy mindenkinél irgalmasabb és szerető Anya... Szeretném, ha olyan erős hangom lenne, hogy a világ összes bűnös emberét megszólíthatnám: Szeressétek a Szűzanyát! De mivel ez nem áll hatalmamban, már eddig is sokszor imádkoztam, és még százszor is imádkozom majd az én őrangyalomhoz, hogy valamilyen módon mégis vigye végbe általam ezt a szent küldetést!” Ezek Pio atya Szűz Máriáról szóló leveleinek egyik legszebb sorai, és odaadó, fiúi szeretetének ékes bizonyítékai.

Pio atya a mindennapokban is gyakran természetfeletti dimenziókban él. Nem beszél a francia és a görög nyelvet, ám megérti azokat, mert valaki, valamilyen titokzatos erő lehetővé teszi számára, hogy mégis megértse a szavak jelentését. Maga Agostino atya is, aki elsőként vette észre a fiatal kapucinus szerzetesben a szentség jelenlétét, több alkalommal is rákérdez e jelenségre, valami bizonyítékot keres kérdésére, és Pio atya így válaszol: „őrangyala siet segítségére, ő fordítja le, teszi érthetővé számára Agostino atya francia és görög nyelvű leveleit.”

Pietrelcina szegény falucskáját tehát maga Isten Fia és az ő égi hírvivői látogatták, és állandó lelki kapcsolatot tartottak fenn a falucska fiatal kapucinus papjával. Pio atya egy alkalommal újra szóba hozta mestere, Agostino atya előtt őrangyalának témáját. Feltárta előtte a különböző égi személyekkel folytatott csodálatos kapcsolatát, akik állandóan látogatják őt, és rengeteg örömet szereznek neki azon felül, hogy az idegen nyelvű levelek megértésében segítik őt.

Az őrangyal tehát Pio atya számára nem csupán egy égi tolmács, hanem valóságos barát, tanácsadó, segítőtárs, aki mindig mellette van a szenvedés óráiban, ám a boldog pillanatokban sem hagyja őt magára. Ő minden cselekedetének és gondolatának nagykövete, és védelmezője az ördöggel folytatott harc során.

Pio atya egész életét Isten titokzatos tervének megfelelően számtalan természetfeletti jelenség kísérte, amelyek többsége az emberek számára láthatatlan volt, más dolgok azonban éppen hogy bizonyítékul szolgáltak a világ előtt az atya kiválasztott voltának megismertetésére; ilyen volt például a nyelvek titokzatos ismerete, amelynek ajándékát tehát őrangyala közvetítette Pio atya számára.

Benedetto atya, a kapucinus provinciális és Pio atya lelkivezetője tudta, hogy fiatal tanítványa mennyi erőt és örömet meríthet az ő lelki életére vonatkozó, biztató szavaiból. 1913. november 7-én kelt levelében a provinciális atya biztosítja Pio atyát arról, hogy misztikus és lelki élményei valódiak, nincs bennük semmi csalás, ördögi mesterkedés vagy üres illúzió; arra buzdítja őt, legyen kitartó a lelki harcokban, és bízson mindig Isten kegyelmében. Levelének vége felé azonban mégiscsak megemlíti a Pio atya számára fájdalmas kérdést: a provinciális atya arra kéri Pio testvért, térjen vissza mihamarabb a kolostori közösségbe. Ez az újabb felszólítás ismét felkavarja Pio atya lelkét, aki lelki-atyjával fennálló nehézségektől sem mentes kapcsolatát Jób bibliai történetéhez hasonlítja, akit saját barátai sem értettek meg. Ezek a barátok nem tanúsítottak semmiféle megértést Isten emberével szemben, nem nyújtottak neki baráti támogatást balsorsa idején, hanem azzal magyarázták a barátjukat sújtó csapásokat, hogy azok a bűnös lélekre mért büntetések csupán. Pio atyának úgy tűnik, Benedetto atya ugyanígy nem képes teljes egészében megérteni az ő különleges helyzetét. Válaszlevelében Pio atya hangot ad az átélt lelki magány érzésének. Azt kérdezi magától, hogyan lehetséges, hogy a lelkiatya egyrésztől biztos abban, hogy Pio atya életében az Úr fejt ki működését, másrészt viszont nincs meggyőződve arról, hogy Pio atya pietrelcinai tartózkodása az Úr szándéka szerint való. A provinciális atya sürgetése nagy lelki megrázkódtatást jelentett a fiatal szerzetes számára. Ha ugyanis a provinciális atya világosan megírta neki, hogy semmiféle illúzióknak vagy csalásnak nincs helye lelki életében, akkor miért gondolja azt, hogy a kolostorba való visszatérés Pio atya akaratától, és nem Istentől függ, hiszen Benedetto atya ismeri Pio testvér feltétlen engedelmességét. Milyen szent az, aki nem engedelmeskedik saját kolostori előljárójának? Vajon valóban bizalommal vannak még az előljárók Pio atya iránt, ahogyan azt Benedetto és Agostino atya korábban állította, és hihetőnek tartják, hogy az Úr tartja őt továbbra is Pietrelcinában, vagy pedig talán úgy vélik, mindketten tévednek vele kapcsolatban?

Benedetto atya elismeri a misztikus jelenségek valódiságát, amelyet a fiatal szerzetes végletekig alázatos és őszinte viselkedése csak még jobban alátámaszt. Más részről viszont meg van győződve arról, hogy a szent kapucinus kolostorba való visszatérése egyedül Pio atya akaratától függ. Pio atyát elkésérti a gondolat, hogy a provinciális atya még most sem érti teljesen, hogy kénytelen Isten akaratának alávetni magát, és engedelmeskednie kell neki, aki továbbra is Pietrelcinában akarja tartani őt. Bármennyire hihetetlennek és megfajthetetlennek tűnhet, mint Isten tervei, útjai általában, mégis lehetséges, hogy a kolostori élettől való elszakadás az isteni gondviselés előre elgondolt tervének része!

Az isteni gondviselés útjai valóban kifürkészhetetlenek, és érvényre jutnak még akkor is, ha a provinciális atya egyelőre nem tudja elfogadni a tény, hogy egy szerzetes a kolostortól távol éljen, és valamiért nem látja be, hogy Isten csodálatos tervében a kicsiny szülőfalu is teljes értékű szent hely lehet, ahol az isteni kegyelem ugyanúgy meg tud nyilvánulni Pio atya lelkében, mintha egy kolostor falai között élne. És valóban, idővel mindenki világosan megérti majd, miért is kell Pio atyának még egy ideig Pietrelcinában maradnia...

Don Gabriele Amorth: PIO ATYA SZENTMISÉJE...

Amikor azt kérték tőle, magyarázza meg a szentmisét, Pio atya így válaszolt: „Gyermekeim, hogyan magyarázhatnám meg nektek? A mise végtelen, mint Jézus...”

És hozzátette: „A világ meglehetne nap nélkül is, de nem állhatna fenn a szentmise nélkül.” Ami aztán e szentmisék alatt a lelkekkel történt, teljesen és csakis a Szentlélek műve. Kíváncsiságból jött személyek kisgyerekként sírtak; hitetlen emberek az áldozatbemutatás alatt érezték szétfoszlani minden kételyüket; sok kemény, megátalkodott megbocsátani és életüket megváltoztatni nem akaró személyben e misék alatt megérett az elhatározás, hogy gyökeresen megváltoztatják az életüket. Sok fiatal fiú és leány, aki eme áldozat alatt látta összedőlni minden bizonytalanságát, egészen Istennek adta magát a papi vagy szerzetesi életben.

Jól ismertem egy férfit felnőttkora teljében, aki korábban soha nem járt templomba. Elcsodálkoztam, amikor megosztotta velem, hogy néhány napra elment San Giovanni Rotondóba és minden reggel részt vett az atya miséin. Megkérdeztem, mit érzett. Pontosan emlékszem a szavaira: „Mindig a templom hátsó részében álltam, szégyelltem magam; néha felnéztem a földről, hogy lássam az atyát. Csodálkoztam, hogy eltűri a jelenlételemet és nem kerget el.” Mintha az evangéliumi vámost láttam volna magam előtt, akiről Jézus azt mondta, megigazultan hagyta el a templomot.

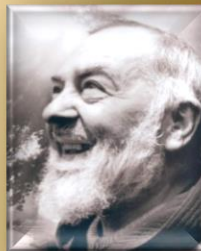
Az egyik püspök mondta nagy meggyőződéssel: „Ahhoz, hogy megértsük, ki Pio atya, nincs másra szükség, mint részt venni a miséjén.”

Minden szentmise agónia volt. De kegyelemeső is, gyakran rendkívüli kegyelmeké. Nem volt szükség magyarázkodásra: látni lehetett, hogy az egy áldozat; Jézus áldozata, amellyel egyesült a celebráló áldozata, és amellyel a jelenlévők is igyekeztek egyesülni.

Tudom jól, hogy Pio atya miséjéről sokan írtak, többet és jobban, mint én; de úgy gondolom, mindig érdemes megfontolni: főleg a híveknek, akik oly könnyedén elmulasztják vagy szórakozottan hallgatják a misét; hasznos a papoknak, akik olykor sietve elintézik. Tudatában vannak azonban, hogy mi a szentmise?

Pio atya nagy műve, a Szenvedés Enyhítésének Háza mellett beszélnünk kell ama másik nagy művéről, melyet nem falakkal, hanem az emberek szívében épített fel: Pio atya lelki gyermekeiről. Nem könnyű ennek kezdeti dátumát megállapítani; minden papnak vannak lelki gyermekei attól kezdődően, hogy vannak személyek, akik folyamatosan igénybe veszik papi szolgálatát. Pio atya esetében nem elég folyamatosságról beszélni; azt hiszem, pontosabb lenne az állandóság kifejezés. És nemcsak arról van szó, hogy bizonyos emberek állandóan visszatértek hozzá, hanem olykor fizikai, a lakóhely tekintetében vett állandóságról is. Megjegyezzük, hogy már 1917-től vissza-visszatért hozzá – mintegy első magként – azon személyek csoportja, akik gyóntatójuknak és lelki vezetőjüknek választották; amikor pedig ezek messze laktak, az atya gyakran levelezés formájában követte őket és adott nekik tanácsokat. Így került birtokunkba az értékes örökség, Pio atya levelezése... (folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmasodba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/2.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (21.)

...Végül is az igazságért harcoló főpapok és a kapucinus rend előljárói elérik, hogy a szentek ügyeiért felelős kongregáció immár semmi akadályt ne találjon Pio atya ügyének megindítása előtt. Azonban az atyák most azon véleményüknek adnak hangot, hogy bár a boldoggá avatási eljárás elől immár minden akadály elhárult, mégis, talán tanácsos lenne megvárni, hogy Pio atya halála után tíz évnyi idő elteljen. A mélyben azonban ismét más ok húzódik meg. Az akkoriban érvényes szabályok szerint a szentek ügyében illetékes kongregációnak ugyanis, mielőtt megadja a szabad utat egy boldoggá avatási eljárás elindítására, meg kell kapnia az egykori Szent Hivatal jóváhagyását is.

A hittani kongregáció válasza 1974 júliusában ismét a következő: egyelőre várni kell. Manfredonia érsekét és a kapucinus előljárókat azonban e válaszról sem értesítik, az érsek maga is csupán akkor szerez róla tudomást, amikor két évvel később, 1976-ban személyesen megy el a Vatikánba, hogy a Pio atya ügyében tanúsított hosszú hallgatásra magyarázatot kérjen. Az egykori Szent Hivatal még ugyanazon év májusának végén újra kinyilvánítja az ügyben álláspontját: „Pro nunc ostare”, azaz egyelőre az ügy nem haladhat tovább. Pio atya életével kapcsolatban ugyanis még mindig létezik két vitás pont, amelyet tisztázni kell: ez az atya szerzetesi engedelmességének és a tisztaságának kérdése. Ez a felülvizsgálat csupán 1979 végén zárul le.

Közben a Vatikán és a katolikus egyház életében újabb fordulat áll be. Meghal a meglehetősen haladó szelleműnek és nyílt gondolkodású pápának tartott VI. Pál, meg kell tehát választani az utódját. 1978. augusztus 25-én a 111 pápaválasztó bíboros összegyűlik a szavazásra, és nagy részük már előre egyetért abban, hogy olyan új pápára van szüksége az egyháznak ezekben a nehéz időkben, aki igazi „lekipásztor”, és nem a Római Kúria hivatali embere. Így esik a választás a velencei pátriárka, Albino Luciani személyére, akit a jövőben csak úgy emlegetnek majd, hogy a „mosoly pápája”. Személye frissességet, egyszerűséget és alázatot hoz az egyház életébe. Csak 33 napnyi uralkodást követően a „mosoly pápája” mindenki számára váratlanul és megmagyarázhatatlanul visszaadja lelkét Teremtőjének...

(folytatás következik)